

„Til §§ 183 og 188.

§ 183, stk. 4, og § 188, stk. 3, udgår og erstattes af følgende tekst:

„at barnet og moderen ikke har indtægt og formue, der overstiger grænserne for ubemidlethed i folkeforsikringslovens forstand.“

2) Efter den foreslåede ændring af lovens § 193 indsættes:

„Til § 194.

I § 194, stk. 1, udgår teksten i skemaets punkt 1 og erstattes af følgende:

„Forsåvidt den bidragsberettigede er ugift eller ikke samlever med sin ægtefælle, udbetales bidraget, når indtægt og formue ikke overstiger grænserne for ubemidlethed i folkeforsikringslovens forstand.“

Formanden: Denne sag kan kun med tingets samtykke behandles i indeværende møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslagets paragraffer, de stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ragnhild Andersen: Som det vides, har jeg på mit partis vegne stillet to ændringsforslag til ministerens lovforslag om ændring i folkeforsikringsloven, nemlig til §§ 183, stk. 4, og 188, stk. 3, og til § 194.

Ændringsforslag nr. 1 går ud på at få den uret ud af loven, der forekommer i § 183, stk. 4, og § 188, stk. 3, og som gør, at uanset hvor lidt en mor eller enligstillet forsørger har i indtægt, foreholdes vedkommende efter ministerens forslag normalbidraget, hvis barnet i læreløn i dag i København får 1 068 kr., hvilket i praksis vil sige 25 kr. om ugen. Man kan af ordlyden i paragraffen i folkeforsikringsloven ikke se, hvor uretfærdigt de foreslåede bestemmelser virker i praksis, men af socialreformens note 3 til § 183 fremgår det, hvorledes denne bestemmelse praktiseres. Det hedder i denne note, som jeg med den højtærede formands tilladelse gerne vil citere, at spørgsmålet om, hvornår et barns indtægt er af et sådant omfang, at den kan anses for tilstrækkelig til barnets forsvarlige underhold, afgøres efter et skøn i hvert enkelt tilfælde. Udgangspunktet ved bedømmelsen må være et beløb, svarende til den samlede sum af normalbidraget fra faderen og moderen. Så kommer der nogle bemærkninger om, at hvis

indtægten overstiger dette beløb, kan kun særlige omstændigheder berettige til udbetaling af bidraget. Det vil altså sige, at selv om det ikke står i forsorgsloven, er praksis den, at barnets egen indtægt, hvor lav og lille den end er, i en højde af 1 068 kr. kan forhindre, at moderen uanset de ringe økonomiske forhold kan få bidraget udbetalt. Det vil videre sige, at bestemmelserne i §§ 183 og 188 oven i købet er i stand til at sætte bestemmelsen om indtægtsgrænsen i § 194 ud af kraft.

Derfor foreslår vi denne bestemmelse ændret derhen, at en enligstillet forsørger skal kunne erholde normalbidraget, når barnets og moderens indtægt og formue ikke overstiger grænsen for ubemidlethed i folkeforsikringslovens forstand — det vil altså sige sygekassegrænsen, grænsen for medlemskab af sygekasserne.

Ændringsforslag nr. 2 går ud på, at den indtægtsgrænse, som i dag er fastsat i § 194 for enligstillede forsørgere, udgår og erstattes af den grænse for ubemidlethed, som folkeforsikringsloven fastsætter, altså igen sygekassegrænsen.

Jeg ved vel, at der også er problemer i forbindelse med de mødre og fædre, som efter skilsmisse eller enkestand gifter sig igen, og hvor der i ægteskabet findes børn af forskellige fædre og mødre. Jeg ved, at der i disse ægteskaber er problemer, men jeg har i dag ladet disse ligge, har ikke stillet ændringsforslag på disse områder, fordi det er mit partis og min opfattelse, at de enligstillede mødres problemer i sig selv er så store, at de vejer tungere og kræver mere opmærksomhed fra samfundets side end de øvrige problemer. Den enligstillede mor skal både være far og mor for børnene, hun er nødt til at arbejde, ikke i 8 og 10 timer, men i både 16 og 18 timer i døgnet for at klare sine forpligtelser. Den enligstillede mor er den, der bærer det største afsavn for at holde hjemmet på højde med andre hjem og for at udruste børnene bedst muligt. Det er mit partis og min opfattelse, at der fra det offentlige, fra samfundets side må være en meget bred margin for at komme de enligstillede mødre til hjælp, hjælpe dem til at få deres børnepenge udlagt af det offentlige. Mange af dem kender ikke begrebet ferie eller hviletid, fordi deres økonomi, selvom de har lovmæssig ferie fra fabrikken, ikke tillader dem at forlade den arbejdsplads, som deres hjem er. Mange af dem fikker og syr i deres få fritimer og alligevel hænder det, at deres hjem går i stykker for dem, skønt de har udfoldet de største anstrengelser. Det kunne være fristende her